

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5331/2020
16.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца мал.АА из ..., чији је законски заступник отац ББ из ..., кога заступа пуномоћник Нинослава Васић, адвокат из ..., против туженог Града Лесковца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Лесковца, ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2582/19 од 27.08.2020. године, у седници већа одржаној дана 16.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2582/19 од 27.08.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2582/19 од 27.08.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 2582/19 од 27.08.2020. године, потврђена је пресуда Основног суда у Лесковцу П 5280/18 од 05.06.2019. године, којом је одбијен, као неоснован, тужбени захтев мал.тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име стеченог без основа исплати износ од 120,00 динара са законском затезном каматом од 11.12.2012. године до исплате. Обавезан је законски заступник мал.тужиоца да туженом исплати износ од 6.000,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20, у даљем тексту: ЗПП), благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о самосталном тужбеном захтеву мал.тужиоца према туженом за исплату наплаћене локалне таксе за издавање уверења о држављанству, којом је одбијен тужбени захтев. У конкретном случају, мал.тужилац је платио поменути таксу у време важења Одлуке о градским административним таксама Града Лесковца којом је била прописана накнада трошкова за издавање уверења у наплаћеном износу, због чега је правилна одлука нижестепених судова да тужбени захтев није основан. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној. Зато је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС, на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате поднета је 19.10.208. године, а назначена вредност предмета спора према средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић